

LA CAMPANA DE GRACIA

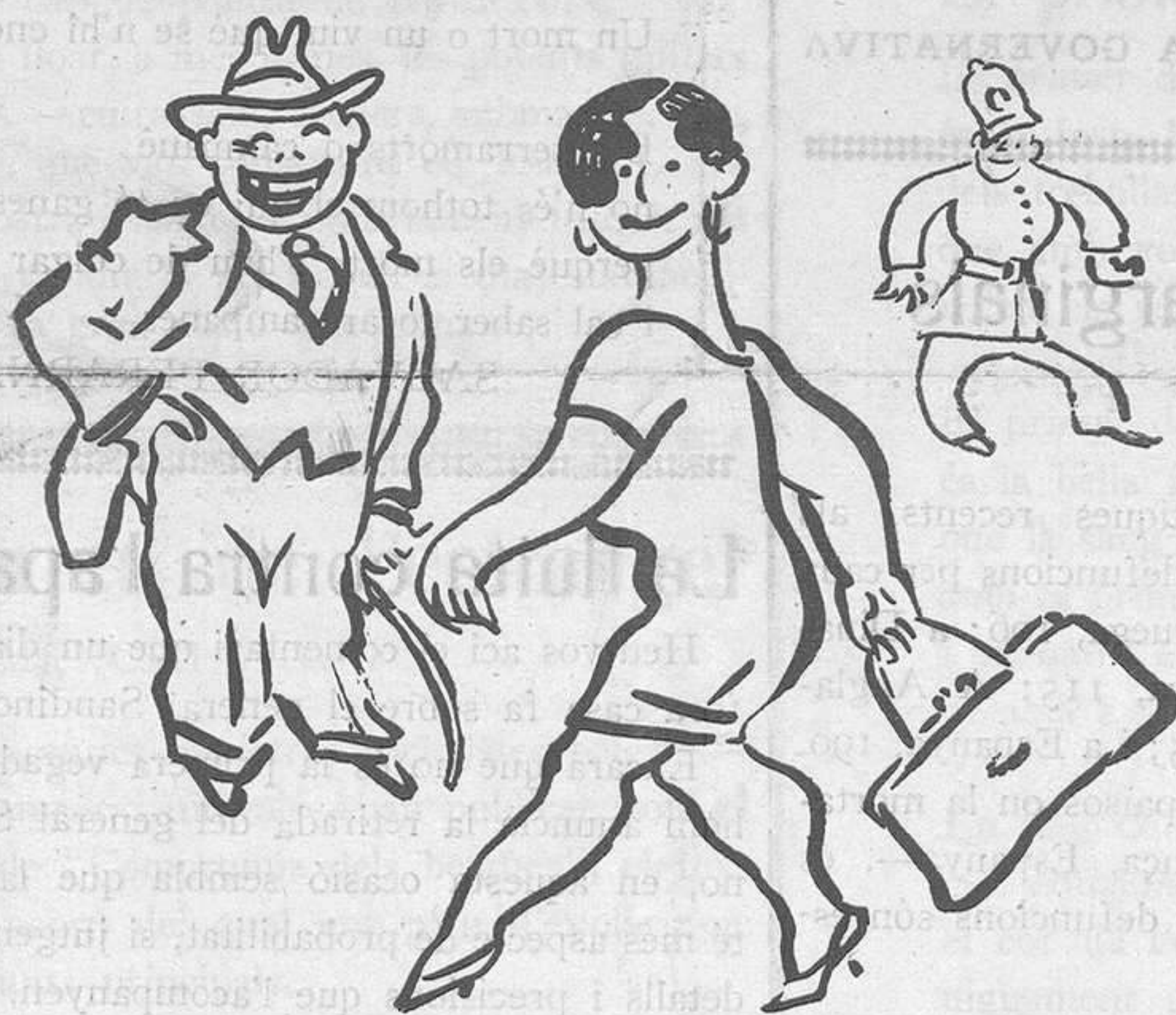
DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot arreu
NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

ELS ESPONTANIS

—Adiós, hermosa, grazioza, jugoza.
—Tot això li ensenyen?
—No, senyoreta, no m'ensenyen res, tot és original.

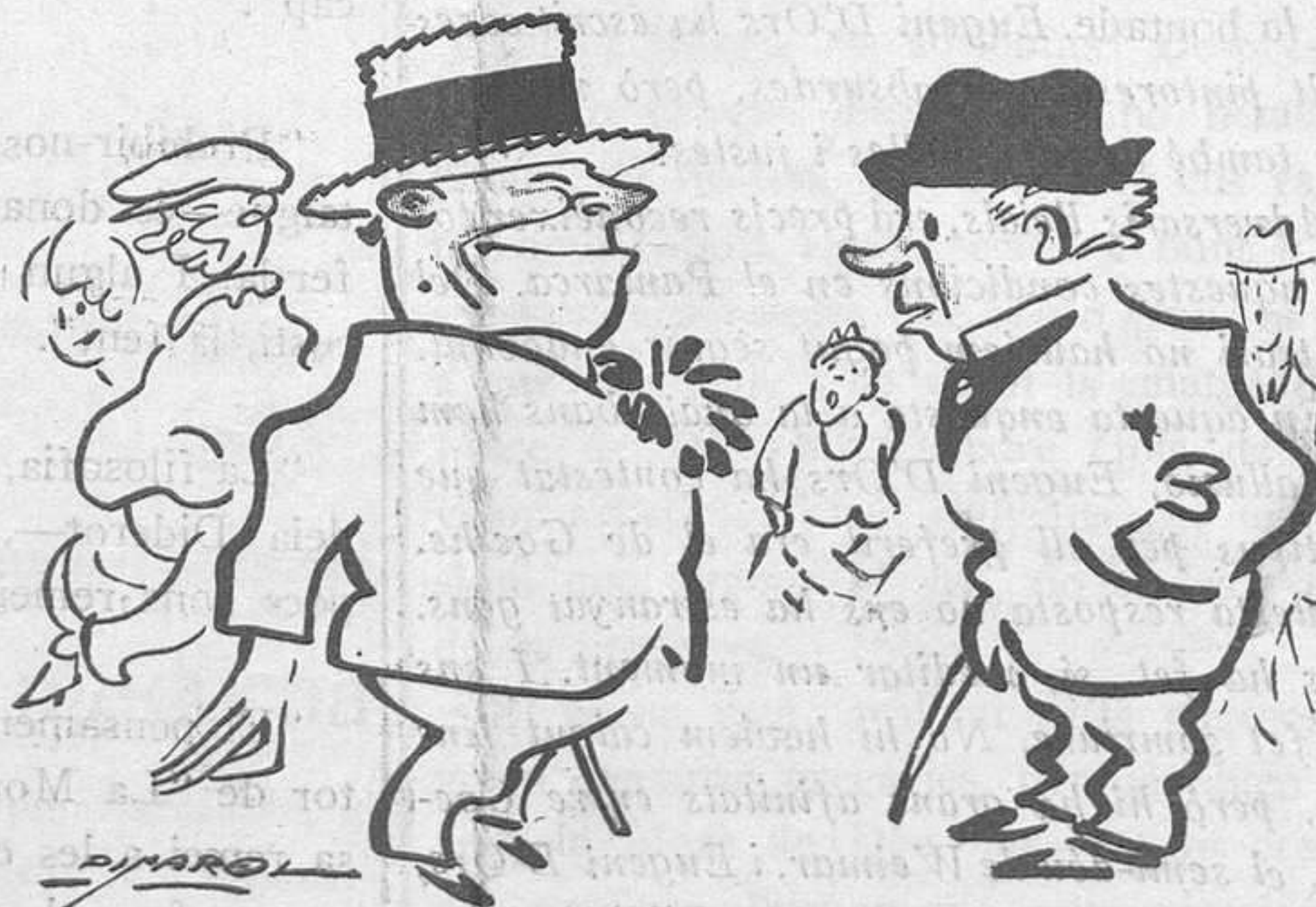
BONS CONSELLS

—Vostè em pot aconsellar; tinc un noi i el vui fer "torero".
—Si em vol creure a mi, faci'l futbolista, que ara guanyen.

L'EDUCACIO DE LA DONA.

—Per què vols els diners?
—Per comprar dos tangos i anar al cine.

EL PRIMER BARRET DE PALLA.

Com cada any, avui sóc el protagonista de la diada.

Ciutat i ciutadania

Han estat aquestes les dues supersticions del segle XIX. La ciutat menyspreava el camp, del qual viu, i de la sang i saba del qual s'ha nodrit sempre. El ciutadà, avençat i bellugadís, malparlava del pagès estàtic i retardatari.

I potser un temps les coses anaven així. Però avui, a qualsevol segarra o gavarra o garriga trobeu un públic devot i entusiasta, que, pendent dels vostres llavis, us escolta una conferència d'hora i mitja llargues o una àrida dissertació sobre art, filosofia o cultura, mentre que a la capital de més contingent racional no arrebeguen deu persones per celebrar un míting, si no anuncieu que es convida a sopar els assistents o que hi haurà rifa de credencials.

La materialització de la ciutadania és irremediabile. La manca de fe, esgarrifadora.

Culpa d'aquesta tara o plaga la té, en part, el socialisme, el desplaçament de la lluita política per la lluita econòmica. Això, però, potser és més aviat una conseqüència que un principi. Potser és que, en realitat, assistim a una crisi de la ciutat i de la ciutadania i no a cap altre fenomen o espectacle ètic o estètic. I tal volta aquesta crisi sigui, en definitiva, saludable. Mori la ciutat, si ha d'ésser per salvar la humanitat. Que s'enfonsi la ciutadania, si ha arribat l'hora de substituir-la per formes o fórmules més perfectes de sociabilitat i convivència.

Ja Plató va veure dintre de la ciutat dues ciutats, la dels farts i la dels famolencs. I Eça de Queiroz ens parla dels carrers sense escombrar, on se sent la pudor mortal de l'home.

No. No té l'alè pur la ciutat; el cor li fa ferum de podridura. No és sana ni alegre, bella ni justa. Justa, en el sentit d'estreta, sí; no pas en el d'equitativa. No és or tot ço que brilla. Hi ha molta quincalla i molta gailindaina.

La ciutat l'han creada l'ambició i la cupiditat. Tot el moviment que agita els seus nervis avalotats és sense objecte o no teneix més que a l'engany mutu i al mutu robatori.

Hauria d'ésser, sembla que sigui, un refugi contra la soledat i l'isolament, i no ho

ANGEL SAMBLANCAT

EL BOSC EN FLAMES

No som encara a l'estiu, i ja comencen a espaventar-nos amb truculentes notícies de formidables incendis de boscos.

A Navarra i Guipúscoa s'han cremat, aquests dies, grans extensions forestals.

On danys més grossos ha causat el foc ha estat a Villabona. Arbres, masies, estables, sembrats, tot ha estat reduït a cendres per l'element destructor.

A Catalunya encara no hem començat a ballar-la en aquest sentit. Però no cal encaparrar-se. Ja la ballarem, ja.

L'any passat potser la nostra terra fou la més castigada pel flagell. La regió surera de Girona, per un miracle, no fou devastada de cap a cap.

Es va discutir molt, llavors, l'origen d'aquesta mena de catàstrofes; però, no vàrem arribar a posar-nos d'acord en punt tan essencial.

Són els pastors, els que intencionadament calen foc a les florestes per a proporcionar-se prats on pasturar els ramats?

Són els excursionistes, els que, per descuit, fumant o coent el dinar, encenen les tràgiques fogueres?

Es el tren l'incendiari, amb les espurnes que desprèn? Són els trossos de vidre de les ampolles trencades pels que els diumenges van a fora, els provocadors dels mastres?

Haurien de parlar els tècnics i dir el què pensen sobre aquesta qüestió importantíssima.

Llavors els ciutadans prendriem les precaucions del cas o demanariem l'ajut de l'autoritat competent per a evitar les enormes pèrdues de riquesa i de bellesa, que a càrrec del foc hem d'apuntar cada istiu.

I en esbrinar aquest misteri, hem d'esmerçar les nostres energies tots, i en primer lloc els pagesos, ja que molts d'ells en aquesta lluita contra la ignorància o la barbàrie s'hi juguen la pell.

és. Res no fa dintre els seus murs companyia. El Sahara no és un desert més gran. Als seus eixamplis l'esperit s'ofega. El cor tremola en la seva fredor.

Els seus habitants enyorem tots el camp, el prat, l'hort, amb llurs verds tendres, damunt dels quals, com Ganivet, sentim tot sovint la necessitat de donar-nos un bany lustral, de pasturar, de rabejar-nos-hi. I amb raó.

Què és la ciutat? Un petit nucli de temples magnífics i palaus sumptuosos, voltats d'una infinita extensió de barraques miserables i cavernes inhabitable, on l'animal sembla que formi part de la família de l'home o a l'inrevés.

Què és la ciutat? El niu tebi, el "home" confortable d'unes dotzenes de privilegiats. El paradís del marxant i l'infern del client. La Xauxa d'oligarques i plutòcrates. La gran fàbrica de dolor universal; la presa, la premsa i l'empresa dels agavelladors. La presó de l'abella i l'hotel del paràsit. Casa ampla i espaiosa per al pastor; cort antihi-giènica per al ramat.

Malgrat els escarafalls i la cridadissa de la democràcia, no es veu a les ciutats, ses filles predilectes, la comoditat i la benestança enlloc. Arreu hom sent fretura d'aire, de llum, de pau, d'assossec.

Els carrers són trinxeres. Els edificis, castells o cataus. No hi ha terme mitjà. Heu d'emprendre l'ofensiva o estar a la defensiva. La naturalesa i la societat imposen llur llei inexorable.

Tots els instints gemeguen esclavitzats, rondinen encadenats com gossos rabiosos.

Es gran tot el que hauria d'ésser petit, i petit tot el que hauria d'ésser gran. Es inmens tot ço que escanya i mata, i microscòpic tot ço que allibera i dona vida.

La ciutadania no és més que aparença de dret, nom i ficció d'equitat i tranquil·litat, comèdia de popular sobirania. En realitat, indústria d'espremer l'home per l'home, dansa del fort damunt les costelles del feble, indefensió de la virtut i la raó; prostitució de la dona, sacrifici de l'infant, martiri de la bèstia, esporgada general de caps-de-brot i apagament de tota mena de llànties o llums. O sigui: alcoholisme, policia, senyoritisme, vagància.

Ciutadania, civilitat? Voldran dir guardià civilitat. I gràcies.

ANGEL SAMBLANCAT

INTENCIONS

RECORDANT A EUGENI D'ORS

Un periòdic madrileny ha obert una enquesta per a preguntar a les figures — homes o dones — d'una certa significació social, quin és el tipus històric o novellesc que prefereixen.

Un dels preguntats ha estat Eugeni D'Ors, avui tan menyspreat i befat a casa nostra. Cal fer constar una cosa curiosa: els que avui el menyspreen i omplenen de llot són els turiferals d'ahir, els que ahir el voltaven d'encens i de lloances i l'adoraven genolls en terra.

Eugeni D'Ors no ens sembla digne d'una adoració com aquella, que tenia, però, el seu puntet grotesc. Tampoc no ens sembla digne del menyspreu d'avui. Sobretot, literàriament, val més que molts dels que avui el menyspreen. I la nostra actitud no ens sembla sospitosa: l'atacàrem quan tothom el creia un semi-déu; el defensem quan tothom, sense vergonya i sense pietat, l'ataca. En la nostra defensa no hi ha la passió i l'encegament que hi havia en els elogis d'abans. La nostra defensa es redueix a reconèixer en Eugeni D'Ors un talent literari innegable, un xic desviat per la paradoxa i, a vegades, per la boutade. Eugeni D'Ors ha escrit coses molt pintoresques i absurdes, però n'ha escrit també de molt belles i justes.

Adversaris lleials, era precís reconèixer totes aquestes condicions en el Pantarca. Del contrari no hauriem pogut seguir endavant.

En aquesta enquesta a la qual abans hem fet al·lusió, Eugeni D'Ors ha contestat que el tipus per ell preferit era el de Goethe. Aquesta resposta no ens ha estranyat gens. Ens ha fet, sí, meditar un moment. I ens ha fet somriure. No hi havíem caigut fins ara, però hi ha grans afinitats entre Goethe, el semi-déu de Weimar, i Eugeni D'Ors, l'ex-semi-déu de l'Escola de Bibliotecàries.

Com Goethe, sent D'Ors un menyspreu profund per tot el que és poble, violència i passió; com Goethe adora el luxe, el que brilla. Com Goethe fa ostentació — un xic còmica — de les seves amistats en el gran món, de l'estiueig a les platges mundanes: el Lido, Biarritz, dels menús extraordinàriament, exquisidament complicats dels Palace, dels Negresco, dels Astòria.

Goethe era un burgès aficionat a aristocràcia. Tenia adoracions i servilismes de la cai. Estimava, per damunt de totes, la virtut dels mediocres, que és la correcció. I era un megaloman, un egòlatra insofrible. Es creia poc menys que el centre de l'univers. I omplena pàgines i pàgines — de les seves "Memòries", de les seves notes sobre "La campanya de França" — i explotava la paciència d'Eckermann per a contar-nos com excel·lia en les lligons de ball; com les dames cercaven la seva companyia; com jugava a pagar penyores, i altres coses d'igual transcendència.

Eugeni D'Ors és també un megalòman, un egòlatra; sent també una llastimosa adoració pel luxe i no s'avergonyeix d'esdevenir el chroniqueur de l'aristocràcia.

En l'obra de Goethe — ho diem perquè així ho creiem — hi ha una fredor i un artificio que hi ha també en l'obra d'Eugeni D'Ors.

Goethe menyspreava Beethoven i Diderot. Eugeni D'Ors, que és un literat que s'ha passat la vida jugant a donar penyores, menysprea tot el que és sincer, emotiu, popular.

Lluís CAPDEVILA

EL PRESENT NUMERO

HA ESTAT VISAT PER LA

CENSURA GOVERNATIVA

Notas marginals

ESTADÍSTIQUES

Segons unes estadístiques recents, als Països Baixos hi ha 98 defuncions per cada 10.000 habitants. A Noruega, 106; a Dinamarca, 111; a Alemanya, 115; a Anglaterra, 116; a França, 165; i a Espanya, 190.

Cal remarcar que als països on la mortalitat és més gran—França, Espanya—, és entre els infants que les defuncions són especialment nombroses.

Caldria, doncs, fer minvar aquesta mortalitat abans de fomentar la natalitat. Es de sentit comú, vaja!

A propòsit de l'acord entre el Quirinal i el Vaticà, el senador Gentile ha dit unes paraules dignes de meditar-les: "L'Estat ha ofert la mà a l'Església, però aquesta ben aviat li ha pres el braç, i vol apoderar-se del cap".

"Prohibir-nos alguna cosa—escriu Montaigne—és donar-nos encara més ganes de fer-la. I algun dia, en efecte, costi el que costi, la fem".

"La filosofia, el mateix que la medicina—deia Diderot—, té moltes drogues, molts pocs bons remeis, i gairebé cap específic".

"El pensament—deia també l'il·lustre autor de "La Monja"—aconsola de tot i posa remei a les coses més tristes... Si algun cop us fa mal, demaneu-li el consol i el remei del mal que us ha fet. Us els donarà tot seguit".

"No agafeu un posat ferreny davant la vida—va escriure Goethe—. Tingueu el cor alegre, estimeu la vida. Es el secret de la felicitat. La joia que ens ve de fora no val res. La veritable joia és la joia interna, la joia de l'ànima".

Medallons Rurals

L'ENTERRAMORTS

L'enterramorts és campané —professions ben cristianes—, però el que ell sap fer més bé és el tocar campanes.

"L'enterramorts" tothom li diu mentre ell pensa: "la gent s'erra", perquè ell sap que més d'un viu a voltes també enterra.

Quan hi ha algun bateig com cal, toca campanes força estona, i enterra el viu. Si li és igual! Un mort o un viu, què se n'hi endóna?

D'enterramorts o campané no n'és tothom el qui en té ganes, perquè els morts s'han de colgar bé, i cal saber tocar campanes.

SALVADOR PERARNAU

La lluita contra l'apatia

Heu-vos ací el comentari que un diari de fora casa fa sobre el general Sandino.

Encara que no és la primera vegada que hom anuncia la retirada del general Sandino, en aquesta ocasió sembla que la cosa té més aspecte de probabilitat, si jutgem pels detalls i precisions que l'acompanyen. Hom no pot assegurar que sigui certa, però si ho fos, ningú no podria fer cap retret a l'heroi guerriller de Nicaragua. Durant més de dos anys Sandino sostingué, amb pocs homes i més pocs recursos, una lluita èpica contra els nordamericans i en defensa de la independència del seu país. Incansables i valentes les seves guerrilles, no deixaren un moment de descans als escopeters ianquis desembarcats amb l'excusa de vetllar per la puresa electoral a Nicaragua. Ni un moment flaquejà l'ànima heroica del cabdill, els fets del qual el convertiren en un personatge de llegenda.

Però la lluita era massa desigual. A la llarga el general Sandino havia d'ésser vençut per Nordamèrica. I encara que, amb la tenacitat llur, hagués aconseguit fer-se fort en les seves muntanyes, ¿de què servia el seu heroisme si no trobava ajuda activa enlloc? Potser Sandino esperava que el seu gest tingués la virtut de congregar entorn seu tots els que temen per la independència de les Repúbliques centroamericanes. Tal vegada somniava ésser quelcom més que el campió de la independència del seu país. I segurament en aquest desengany hom ha de cercar la raó del descoratjament del general de Nicaragua. No el vengeren els soldats que contra ell envià Nordamèrica. Ço que el vencé fou l'apatia dels seus, que s'accontentaren amb testimoniar-li una admiració platònica no traduïda en cap socors eficaç.

Acceleració vertiginosa

La vida als Estats Units es desenrotlla amb una velocitat vertiginosa. Aquest vertigen s'intensifica cada dia, i pren caires tan sorprenents, tan fantàstics que fan rodar el cap.

Enclou tots els estaments i totes les activitats nacionals. L'especulació ha pres tals proporcions que els bancs han de treballar de nit i tot.

La indústria cinematogràfica progressa continuament. El film sonor ja és un fet. I la seva explotació serà la fi de les orquestres de cinema, de les revistes, de les brasseries, etcètera. Una veritable revolució.

El nombre de claustres romànics, monestirs gòtics, castells feudals i palaus del Renaixement que arriben en caixes als Estats Units és increïble. L'or americà acapara els tresors artístics de l'Europa empobrida per la guerra...

Tot, tot es colossal a Nord-Amèrica. El rei dels bandits de Nova York, que acaba d'ésser occit, deixa una fortuna líquida de cinc cents milions de francs.

L'avió metàl·lic, a un preu reduïdíssim, ha començat a construir-se en sèrie als tallers de Ford. La televisió ha començat ja a funcionar...

La prosperitat comercial és també magnífica. Comercialment, bé pot dir-se que tota l'Amèrica del Sur està copada per l'Amèrica del Nord. Els sous són esplèndids. Un policia cobra entre cinquanta i cent mil pessetes a l'any. Amb tot "és impossible de viure amb un salari tant magre", ha declarat el cap de policia de Nova York.

Cal lloar, a més a més, les potents unitats navals — cuirassats, creuers, submarins, etc., etc., — que van construint els Estats Units. La nostra ploma és notòriament insuficient per a cantar la potència i la majestat bèl·lica de la gran nació americana...

Correu de l'estranger

FLAMENCOS I VALONS

Dos antics ministres socialistes belgues — un flamenc i un való — han publicat, sota el títol de "Compromís dels belgues", el text d'un acord del qual ens plau d'explicar-ne els punts principals.

Consideren, de primer, que Bèlgica és una necessitat nacional i internacional. En aquest punt, són els socialistes, més moderats que els altres partits belgues.

Els partits burgesos, en efecte, formen, cadascú, dos altres partits, segons sigui valona o flamenca la nacionalitat dels afiliats. La qüestió de l'idioma, sobretot, manté viva una divergència, una oposició del tot irreconciliable.

El partit socialista — més unificat sens dubte —, considera que les divergències entre el Nord i el Sud esdevenen cada dia més accentuades per culpa del governament central, que és incapaç de conciliar-les. I que és urgent, si hom vol conservar l'Estat belga, d'establir les bases d'una entesa cordial entre flamencs i valons.

Les principals bases d'aquesta convenció — sempre segons el partit socialista belga — són les següents:

Primera. Tots els serveis oficials de l'Estat — ensenyament, administració, justícia, defensa nacional, etc., — han d'emprar l'idioma del país on els serveis es desenrotllin: el flamenc entre els flamencs, el francès entre els valons.

Segona. Veuen en una ampla autonomia de les regions, de la província, dels municipis, el mitjà més eficaç de fer respectar la lliure voluntat dels ciutadans.

Tercera. La instrucció serà bilingüe, i el coneixement de les dues llengües per part

de tots els belgues, és considerada la norma més segura per arribar a una total i completa compenetració entre flamencs i valons.

EL DICTADOR POLONÈS I ELS PARLAMENTARIS

El dictador polonès, general Pilsudski, ha conservat, en el nou ministeri que s'ha constituït — i del qual n'és l'ànima —, la cartera de la guerra. Val a dir que hom temia alguna cosa pitjor, un cop d'Estat, per exemple.

El general Pilsudski està malalt, tan malalt, que, no fa molt, ell mateix parlava de què tenia "un peu al sepulcre". I aqueix és probablement el motiu que no s'hagi decidit a saltar-se la constitució amb un magnífic salt de trampolí.

Els parlamentaris i el general són en pugna a Polònia. La Dieta polonesa va fer una crítica severa de l'administració financiera del país, crítica que va exasperar el general. Els seus odis es varen concentrar especialment contra els socialistes, als quals anomenava "els bandits del Parlament".

Ara, el nou ministeri, és un ministeri extra-parlamentari, dominat pel general.

Veurem l'actitud que adoptaran els parlamentaris, sobretot els parlamentaris d'esquerra, "els bandits del Parlament".

La situació política de Polònia és extremadament confusa. El temps i l'opinió pública han d'aclarir-la.

El primer de maig

El primer de Maig és la festa bella dels treballadors que amb voluntat ferma volen els seus drets,

El primer de maig és la bella festa que la sang encén amb la primavera, i fa batre els cors de joia i tendresa.

En mig de les flors que embaumen la terra el cor de l'obrer dignament panteixa recordant el jorn que la sang encesa saltava brunzent de joia i de festa per obtenir el dret complint amb el deure.

Entre les mils flors brillen les roselles com gotes de sang d'una heroica gesta.

Que s'aturi el braç, que parin les eines, que el primer de maig és una gran festa.

FLIC

Una ciutat moderna

Qui és capaç de negar que Barcelona, la nostra Barcelona, s'ha enlairat fins a posar-se en el cim més alt que pot arribar una ciutat? Ningú.

Barcelona és més gran que París, que Londres, que Nova York i ho és molt i molt més de gran. Alguns dels lectors tal vegada trobaran aquesta nota exagerada; mes no ho és. Primer de tot, hem d'advertir que avui dia, els individus, com els pobles, ja no s'amiden per la seva grandesa material, per la seva

extensió, sinó pel grau de cultura, pel grau de civilització. I aquest és el punt que fa gran a Barcelona.

Si volem apreciar la ciutat comtal pel moviment, que és el que alguns han volgut presentar, dient que n'hi ha més a Londres i a París, podem dir que van molt equivocats: a la nostra ciutat es fan tants atropells com en cap altra ciutat, i potser més i tot. En aquest particular no n'hi ha una altra de ciutat com Barcelona.

Assenyalem aquest detall com podríem assenyalar-ne molts altres per a demostrar que tot el que posseeixen de material les altres ciutats, també ho tenim nosaltres.

Ara ve la part espiritual, la part filosòfica, la part sublim. A Barcelona, hi han hagut intelligençies molt grans, que a més de tenir el do de la saviesa, han tingut el del treball. I heu-vos ací el resultat. De primer, han començat per fer pendre afició a llegir i a estudiar; sí, senyors, a Barcelona es llegeix molt. Ja sabem que hi han hagut estrangers que d'estar alguns dies aquí han volgut escriure llibres i articles de crítica, dient que el públic d'aquí no es preocupa més que d'anar al futbol i als "toros". Sí, és veritat; però ells no han observat que hi van per distreure's i amb tot i això, tots els que van als "toros" i al futbol, encara hi van amb les butxaques plenes de llibres i diaris.

Els homes savis han dit que la civilització millorarà així que la cultura vagi entrant en els cervells dels homes: és veritat. I encara hi ha una altra veritat, i és que tots els ciutadans cultes, fruïm una perfecció que és la felicitat del viure. Per això, mentre en tota la resta del món on volen passar per més civilitzats, es maten feroçment, nosaltres vivim gaudint les sublimitats de la vida que Déu nostre senyor ha tingut a bé donar-nos ja que comporten un goig espiritual que els envejosos no poden gaudir. I és que nosaltres, amb el nostre afany de perfecció, havem trobat el "quid" de la felicitat.

Gràcies donem a Déu que ja tornem a tenir la quaresma ací i aquests quaranta dies els podem aprofitar per apropar-nos més a Ell i assolir un grau més de perfecció, fent processons i anant als exercicis, perquè Déu ens envii amb la seva gràcia, un altre any de pau.

Això és una ciutat ideal, moderna. Oh dolça pau!

F. MATEU MONTAGUT

SOLSONA

Estem frescos els solsonins! Després de dotze o catorze mesos que no hem vist ploure, de manera que la secada ens fa estar amb l'aigua fins el coll i a punt d'ofegar-nos, ara resulta que si no plou, es deu a que algun viu s'ha venut la imatge de la Mare de Déu del Claustre (joia de gran valor artístic) i l'han canviada per un facsimil que, segons es veu, no té les virtuts de la primitiva.

El ramat està avalotat. Els pagesos no volen demanar plegàries, perquè diuen que amb la Mare de Déu nova no hi creuen, els capellans alleguen que tants miracles pot fer l'una com l'altra; l'Ajuntament no s'hi interessa, perquè té prou feina a deixar-se prendre els béns comuns, i els pobres incredulства que no tenim cap esperança d'anar al cel, ens trobem assedegats, sense aigua, amb l'estiu a sobre o sigui amb un principi d'infern aquí a la terra.

UN SOLSONI.

TARRAGONA

DESVETLLAMENT SARDANISTIC

Diada de festa fou diumenge passat, pel jovent sardanista d'aquesta ciutat. Poden donar-ne les gràcies a la novella entitat "Foment de la Sardana "L'Harmonia", la qual amb èxit falaguer ha celebrat la inauguració del nou hostatge social.

Dóna gust de veure els dies de festa, tot ple de gom a gom, l'hostatge d'aquest Foment de la Sardana. Grups d'obrers, gent jove, tots plens de nobles ideals i d'illusions fins a vessar, que cerquen el goig del viure en nostra dansa, la dansa més bella.

Avui des d'aquestes columnes, volem dedicar un lleial elogi al "Foment de la Sardana "L'Harmonia", que bé prou se'l mereix, ja que ell ha estat el que ha sabut despertar en el jovent tarragoní el goig de la nostra dansa i el folk-lore català d'aquell somni en que fins ahir havia estat sotmès.

No ha estat en va son crit al jovent; bona prova n'és l'increment que de dia en dia va prenent aquesta noble societat, i la inauguració d'un nou hostatge social, com també el bon nombre de socis amb què ja compta, tots ells amants de la Sardana i del folk-lore per sobre totes les coses.

"Foment de la Sardana L'Harmonia", no defalliu; seguiu vostre recte camí de propagar la cultura del nostre poble; no us ha de mancar l'ajut dels amants de nostra terra, tots hem de col·laborar amb el nostre humil gra de sorra, a honor del goig més viu del poble, que és la Cultura.

MARIA NET B.

SANT SADURNI DE NOIA

Poble essencialment corromput, els seus convilatants no es preocupen ni tan sols de posar-se al nivell cultural de poblacions de molt menys importància que el nostre poble; tenen una exagerada afició cinematogràfica; tot espectacle teatral fracassa econòmicament; les companyies teatrals que porten una exclusiva per fora, passen de llarg, perquè tenim mala anomenada.

En l'actualitat gosem de dues societats recreatives que els estatuts diuen que a més de la diversió, han d'organitzar conferències, subscriure's a revistes, comprar llibres; per a tot això no els sobren mai pessetes; l'únic sacrifici ha estat subscriure's a "Catalunya Social".

Haig de remarcar que una d'aquestes societats porta el nom d'Ateneu, però només el nom. Quan algú s'ha proposat fer campanya en el sentit de fer un canvi per tal que aquesta societat pogués ostentar amb tota dignitat el nom d'Ateneu, ha estat motejat de revolucionari i d'insolvent.

A la modesta llibreria que tenim en aquest poble, el que es veu més, són novel·les cinematogràfiques, revistes esportives i "Patufets".

Els fills de cases bones són els que menys es preocupen de tot el que sigui fer cultura, i dels problemes plantejats sobre la humanitat; de les qüestions locals, ells els "pollos peras", els que estudien "carrera", no en volen saber res, no els preocupa; ells frueixen del seu benestar, i ja en tenen prou; per això passa el que passa.

Glorios serà el dia que poguem parlar; ben al revés de la manera que ho fem avui; serà que haurem rebut un raig de llum del món civilitzat.

F. PETIT.

Es gairebé segur que s'instal·larà un aeròdrom a la ciutat Vaticana.

Es clar! Per a pujar més de pressa al cel.

Ha estat descobert un complot al Japó. Hi ha 300 detinguts.

A Lisboa han estat practicades nombroses detencions, que no han estat mantingudes.

...Però el cas és fer la guitza!

..

Hom celebra, a Ginebra, la conferència preparatòria del desarmament.

Guerra segura!

..

A Xina, a les dues vores del riu Blau, tenen lloc importants combats.

Del riu Blau, dieu? Crèiem que ja tots els rius eren rojos de sang...

..

A Buenos Aires, uns bandolers que havien estat al Banc de la Nació mig milió de pesos foren detinguts després d'una accidentada persecució amb avió. Fou recuperat tot el diner.

Després els contractaran per fer pel·lícules.

..

Als Estats Units hi ha, segons estadística oficial, 14.000 milionaris.

Sempre ens diuen el bo; però de gent pobre, quanta n'hi ha?

..

En els tres primers mesos d'aquest any hi ha hagut, a Àustria, 539 suïcidis. La meitat ho han estat per causes amoroses; els altres, la major part, per dificultats econòmiques, entre gent aristocrata que en veure's arruinats, no han volgut aguantar la misèria.

Però, què haurien fet, doncs, si n'haguessin estat sempre de pobres?

..

Ha estat indultat l'advocat senyor Bernis del delictes de desobediència.

Ens alegrem de l'indult.

..

Dimecres es va inaugurar el "metro" del carrer de Balmes.

Cada dia és fa més gran Barcelona.

Ja té un "metro" més.

..

S'ha imposat una multa de 1.000 pessetes al torero "Cagancho".

Això sí que és cag...ancho.

..

Un milionari americà diu que no ha tocat mai ni monedes ni bitllets.

Que ens els deixi tocar i gastar a nosaltres.

..

El rei de Sèrbia segueix signant ukases llicenciant oficials de l'exèrcit. Per ara ja n'ha deixat doscents en vaga.

Tira, peixet! Es veu que aquest rei està pel pacifisme.

..

Ens assabentem de què Gene Tunney, el boxador, és un gran admirador de Bernard Shaw, el gran escriptor.

Heu-vos ací un boxador més intel·ligent que molts dels nostres intel·lectuals, que creuen que Bernard Shaw, pel fet de no estrenar a Novetats, és una mona.

En un altre "repic" diem que s'ha trobat un camp d'or.

Puix encara se n'ha trobat més. Se n'ha trobat a Manila una vena que pot valer uns vint milions de dòlars.

Es veu que l'or torna a abundar.

I encara hi haurà qui es queixi!

..

Durant el passat mes, el comerç alemany ha tingut un dèficit de trenta vuit milions.

Sí que li prova la fèrula de Hindenburg.

..

Sembla que l'escriptor republicà Robert Castrovido, tan amic d'aquesta casa, ja està del tot fora de perill.

Donem aquesta nova amb una alegria immensa.

..

Abans de la guerra, el número de milionaris que hi havia a Alemanya pujava 15.547.

Actualment sols n'hi ha 2.335.

El sabater: Em sembla, senyor, que vostè té un peu més petit que l'altre.

El parroquià: Es estrany! Sempre havia cregut que en tenia un més gran que l'altre.

"Moustique" (Charleroi).

—Va dient per tot arreu que sóc un cretí.

—No en faci cas, és un lloro que sols repeteix el que sent a dir.

"Pages gaies" (Iverdon).

—Però és possible que aquesta botella sigui la vostra única consolació?

—No, senyor; no és aquesta sola; a casa en tinc d'altres.

"Karikaturen" (Oslo)

L'AGRAIMENT DE LES FERES.

Com tracten, a la selva, al soci de la Protectora d'animals i plantes.

Abans de la guerra existien a Alemanya 229 persones la fortuna de les quals era superior a deu milions de marcs.

Actualment, tan sols trenta tres sobrepassen dita xifra.

Oh! La guerra és una gran cosa!

A l'Audiència d'Oviedo s'ha rebut una reial ordre nomenant botxí d'aquella Audiència a Eduard Cisneros Gutiérrez, de 34 anys, madrileny i d'ofici armer, amb el sou anual de 1.825 pessetes, o sigui 5 ptes. cada dia.

El corredor automobilista Campbell és proposa realitzar una nova temptativa per a batre el record mundial de velocitat.

I què en treurà d'anar tan de pressa? Si ja és sabut que el senyor que fa tard a tot arreu és el que té el millor automòbil.

Els comunistes oficials noruecs s'oposen a donar hospitalitat a Trotzki.

Pobre Trotzki, ja el veiem fent de jueu errant!

A Leicester, un incendi ha destruït setanta automòbils.

I nosaltres, tan tranquils, perquè, de nostre, no n'hi havia cap.

A Califòrnia, dos aeroplans toparen en l'aire a una altura de 700 metres. Caigueren i causaren la mort a sis persones.

No es pot anar d'empentes! Ni per l'aire!

Els metges del rei Jordi V d'Anglaterra i les autoritats han conferenciat sobre la possibilitat de fer celebrar a la catedral de Sant Pau i a l'Abadia de Westminster un servei en acció de gràcies pel restabliment del sobirà.

Déu els ho pagui.

A Londres tenen verola i tifus.

Es veu que de plagues n'hi ha per tot el món.

Aman UHah, pretendent al tron d'Afganistan, ha estat batut per Sakao.

Sakao, potser, serà batut per un altre Sakao. I això no s'acabarà mai.

La joventut d'avui, futbol, boxa, punys i cammes.

No se'ls troba el cap enlloc.

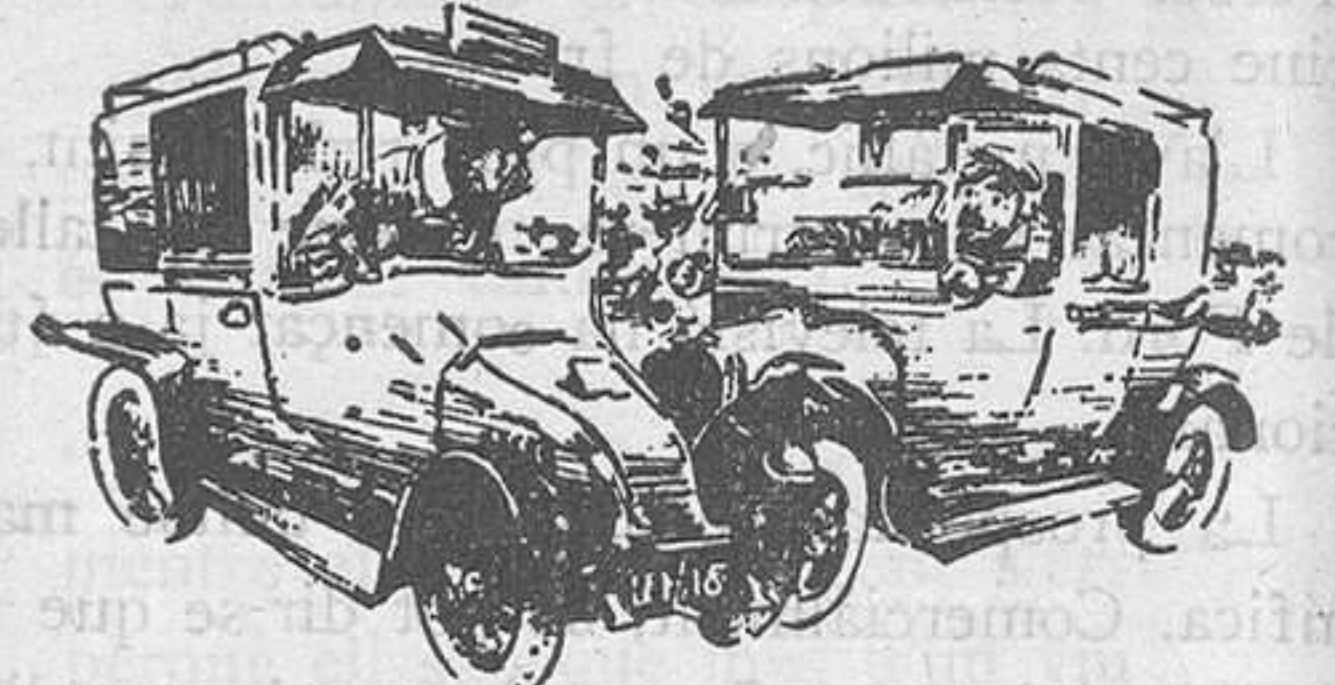
Ens hem assabentat d'una cosa de Terrassa que diu molt a favor d'aquella població:

A Terrassa les conferències que s'hi donen no són amb entrada gratuïta, sinó pagant. I amb tot i això, quan hi ha una conferència, el local s'omple.

Es un bon símptoma cultural.

El nostre volgut company el poeta Salvador Perarnau, enguany ha guanyat l'Englantina d'or als Jocs Florals de Barcelona.

"LA CAMPANA" la fan gent que sap el que es pesca; la fan literats excel·lents.

ENTRE TAXISTES

Noi, dispensa: t'havia pres per un auto particular.

"Passing Show" (Londres).

A l'Ateneu Castellonenc s'hi ha donat una conferència sobre "Política tarongera".

No sabem pas quina deu ésser aquesta classe de política, però com que avui d'això no en tenim, si ens en donen de tarongera, ben vindrà sigui.

S'ha constituït una comissió per a fer un homenatge nacional a Ricard Zamora, el futbolista.

Això succeeix en ple segle XX, senyors, i, mentrestant, els grans talents són oblidats.

Al teatre Euterpense de Sabadell hi han representat una revista que es titula "Rum-Rum".

A jutjar pel títol, és una revista universal. Tots els pobles fan un rum-rum de processó per dintre.

Ara, segons unes revelacions del difunt mariscal Foch, resulta que la pau es retardà per culpa de Clemenceau, que sabotjà l'Armistici.

A Clemenceau li diuen "El tigre". Nosaltres no sentim massa simpatia per aquest tigre, encara que, durant la guerra, els xovinistes francesos ens el volguessin presentar com una gran figura.

Si les revelacions del mariscal Foch són certes, a Clemenceau se l'ha de declarar reu de lesa humanitat.

S. V.: No és prou interessant.

E. R. T.: Ho publicarem si ens autoritza a donar el seu nom. El solt va.

S. D.: No, senyor: li agraïm l'avis que ens envia sobre aquests periodistes plens de fel.

No s'hi encaparrí, que tampoc nosaltres no ens hi encaparrarem massa.

Ll. C.: Al nostre periòdic hi tindran acolliment totes aquelles coses que interessin directament el poble, l'obrer, i que tinguin una orientació liberal.

D. G.: No farem res. De capellans no en podem dir paraula. Ens renyarien!

R. D.: Anirà.

C. Ll.: Això envii-ho a... El nostre periòdic no és un recipient de bilis.

B.: Vostè s'equivoca, jove!